

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie komunikatu Komisji „Wzmacnianie partnerstwa z regionami peryferyjnymi”

COM(2004) 343 wersja ostateczna

(2005/C 294/05)

Dnia 27 maja 2004 r. Komisja Europejska, działając na podstawie art. 262 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie komunikatu Komisji „Wzmacnianie partnerstwa z regionami peryferyjnymi”.

Sekcja ds. Unii Gospodarczej i Walutowej oraz Spójności Gospodarczej i Społecznej, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 22 czerwca 2005 r. Sprawozdawcą była Margarita LÓPEZ ALMENDÁRIZ.

Na 419 sesji plenarnej w dniach 13 i 14 lipca 2005 r. (posiedzenie z dnia 13 lipca 2005 r.) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny stosunkiem głosów 62 do 1, przy 8 głosach wstrzymujących się, przyjął następującą opinię:

1. Wprowadzenie

1.1 W odpowiedzi na wezwanie Rady Europejskiej z Sewilli z czerwca 2002 r. do przedstawienia globalnego i spójnego podejścia do szczególnej sytuacji regionów peryferyjnych oraz proponowanych sposobów postępowania, Komisja Europejska przyjęła dnia 26 maja 2004 r. komunikat zatytułowany „Wzmacnianie partnerstwa z regionami peryferyjnymi”⁽¹⁾.

1.2 To wezwanie Rady Europejskiej, wystosowane w przeddzień rozszerzenia UE oraz w kontekście rozwoju światowego, stanowiło decydującą inicjatywę w procesie opracowywania ogólnej strategii rozwoju regionów peryferyjnych, opartej na pogłębieniu wdrażania art. 299 ust. 2 Traktatu.

1.3 Dnia 29 maja 2002 r., tuż przed Radą Europejską w Sewilli, Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny przyjął opinię z inicjatywy własnej na temat: „Strategia przyszłości dla peryferyjnych regionów Unii Europejskiej”⁽²⁾, gdzie proponował wdrożenie globalnej strategii dla obszarów peryferyjnych, zawierającej definicję zasad, celów, katalog dostępnych środków i terminarz podejmowania działań.

1.4 W celu nadania dynamiki globalnej i spójnej polityce na rzecz regionów peryferyjnych, odnośne samorządy regionalne i ich Państwa przedstawiły w czerwcu 2003 r. memoranda podkreślające znaczenie odmienności regionów peryferyjnych w porównaniu z innymi regionami europejskimi.

1.5 Traktat konstytucyjny, w art. III-424 i IV-440.2, potwierdza odrębne uznanie prawne regionów peryferyjnych i uzupełnia cele spójności gospodarczej i społecznej o nowy cel spójności terytorialnej.

⁽¹⁾ COM(2004) 343 końcowy

⁽²⁾ Dz.U. C 221 z 17 września 2002 r., s. 10, sprawozdawca: Margarita LÓPEZ ALMENDÁRIZ.

2. Streszczenie dokumentu Komisji

2.1 Komisja Europejska wnioskuje o bliższą współpracę z regionami peryferyjnymi Unii. Nowa strategia wpisuje się w ramy reformy europejskiej polityki spójności na okres 2007-2013. Komunikat przedstawia trzy osie priorytetowe:

— Konkurencyjność. Celem jest poprawienie konkurencyjności regionów peryferyjnych poprzez tworzenie i rozwój środowiska gospodarczego sprzyjającego zakładaniu firm.

— Dostępność. Należy zwiększyć wysiłki w zakresie spójności na korzyść regionów peryferyjnych, aby zmniejszyć utrudnienia wynikające z ich oddalenia. Do utrudnień takich należą rozdrobnienie, w przypadku grup wysp, a także odgodzenie, w przypadku regionów trudno dostępnych. Zmniejszenie tych niedogodności oraz dodatkowych kosztów produkcji w regionach peryferyjnych jest jednym z priorytetów działalności Unii dotyczącej tychże regionów.

— Integracja regionów. Regiony peryferyjne i sąsiadujące z nimi państwa trzecie znajdują się we wspólnym środowisku regionalnym, które działa korzystnie na rozwój wymiany towarowo-usługowej pomiędzy nimi. Dlatego też należy sprzyjać integracji regionów peryferyjnych w ramach ich najbliższego środowiska geograficznego.

2.2 Komisja przedstawia dwa rozwiązania szczegółowe, mające służyć pełnemu rozwojowi regionów peryferyjnych:

— Specjalny program mający na celu kompensację utrudnień, finansowany przez Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego w latach 2007-2013. Ma on za zadanie zmniejszanie specyficznych utrudnień, które dotyczą gospodarki regionów peryferyjnych i które są wymienione w art. 299 ust. 2 Traktatu WE. Należą do nich: oddalenie, charakter wyspiarski, niewielkie rozmiary, trudna topografia i klimat oraz zależność gospodarcza od niewielkiej liczby produktów.

— Plan działania na rzecz szerszego sąsiedztwa: celem jest rozszerzenie naturalnego obszaru wpływu regionów peryferyjnych w dziedzinie kulturowej i społeczno-gospodarczej (włączając w to aspekty związane z migracją). Dotyczy to zmniejszenia barier ograniczających możliwości wymiany z centrum geograficznym tych regionów, którym bardzo daleko do kontynentu europejskiego, ale bardzo blisko do geograficznych rynków krajów Karaibów, Ameryki i Afryki. Plan ten łączy nie tylko środki handlowe i celne, ale również środki z dziedziny współpracy ponadnarodowej i ponadgranicznej.

3. Uwagi ogólne

3.1 Komitet z zadowoleniem przyjmuje odrębne uznanie prawne regionów peryferyjnych na najwyższym poziomie ustawodawczym, zawarte w art. III-424 i IV-440.2 projektu Traktatu konstytucyjnego, co stanowi uznanie ich specyficznego charakteru i zapewnia przepisy ustawowe i wykonawcze konieczne dla stosowania tych postanowień jako horyzontalnych instrumentów kształtowania wspólnych polityk w tych regionach.

3.2 Komitet wyraża zadowolenie ze zdolności Unii do reagowania na konkretne potrzeby regionalne, szczególnie zaś z uznania specyficznej sytuacji regionów peryferyjnych w Unii i ich odrębności w stosunku do innych obszarów cechujących się trudnościami geograficznymi czy demograficznymi.

3.3 Komitet z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja Europejska uwzględniła jego zalecenie wyrażone w opinii „Strategia przyszłości dla peryferyjnych regionów Unii Europejskiej” dotyczące wzmocnienia Grupy międzyresortowej na rzecz regionów peryferyjnych, poprzez zapewnienie jej dodatkowych zasobów ludzkich, w drodze powołania odrębnej jednostki w ramach DG Regio; ma także nadzieję, iż funkcjonowanie współpracy międzyresortowej nie zostanie utrudnione.

3.4 Komitet z satysfakcją przyjmuje uznanie w komunikacie Komisji faktu, że podstawą odrębnego statusu regionów peryferyjnych są zasady równości i proporcjonalności. Pozwala to na traktowanie ich sytuacji w zróżnicowany sposób tak, aby zamieszkujący w nich obywatele europejscy dysponowali tymi samymi szansami, co obywatele innych regionów.

3.5 Komitet wyraża zadowolenie z uznania przez Komisję faktu, iż trwałe i połączone ze sobą ograniczenia regionów peryferyjnych pociągają za sobą dodatkowe koszty (ogólnie, w zakresie dostarczania energii, a przede wszystkim w odniesieniu do produktów rolnych przeznaczonych na konsumpcję lokalną), wynikające m.in. z następujących trudności:

- niewielkie rozmiary rynków;
- izolacja od głównych rynków;

— brak korzyści skali w produkcji i konieczność dysponowania przez przedsiębiorstwa znacznymi zapasami;

— krótki okres amortyzacji dóbr, co wymaga wypełnienia surowszych norm bezpieczeństwa co do sprzętu i urządzeń, lub też ich częstszej wymiany (trudności spowodowane klimatem i ciężkimi warunkami terenowymi);

— problemy przerostu instrumentów produkcji powiązanych z technologiczną organizacją produkcji i dystrybucji;

— niedobór wykwalifikowanej siły roboczej związany z małym rynkiem pracy i trudnościami w dostępie do rynku pracy kontynentu europejskiego;

— dodatkowe koszty dostaw energii i produktów rolnych przeznaczonych na konsumpcję lokalną;

— braki w dostępie do szerokopasmowych łącz i do sieci telekomunikacyjnych, a także dodatkowe koszty usług z zakresu komunikacji elektronicznej;

— trudności organizacyjne w promowaniu produkcji lokalnej poza regionem;

— przeszkody związane z przestrzeganiem norm ekologicznych;

— zjawisko podwójnej izolacji, w znaczeniu rozdrobnienia terytorialnego niektórych regionów peryferyjnych, które, ze swojej strony, złożone są z wielu wysp.

3.6 Komitet podziela troskę Komisji o wpisanie regionów peryferyjnych do strategii lizbońskiej i goeteborskiej w celu zwiększenia zatrudnienia, nasilenia reform gospodarczych i wzmocnienia spójności społecznej i dlatego też proponuje wykorzystanie ich potencjału w dziedzinie społeczeństwa wiedzy.

3.7 Zdaniem Komitetu dynamika sektora turystycznego stanowi znaczącą wartość dodaną, przyczyniającą się do zwiększenia konkurencyjności gospodarki w regionach peryferyjnych. Niemniej jednak nie należy sprzyjać nadmiernemu wzrostowi tego sektora, gdyż może to doprowadzić do zachwiania równowagi i mieć negatywny wpływ na zrównoważony rozwój tych regionów z punktu widzenia środowiska naturalnego.

4. Szczegółowe uwagi dotyczące komunikatu Komisji

4.1 Komitet z satysfakcją zauważa, że Komisja uwzględniła w komunikacie szereg zaleceń, jakie sformułował w opinii z inicjatywy własnej^(?); żałuje jednak, że pozostałe nie znalazły w nim należytego odzwierciedlenia.

^(?) Dz. U. C 221 z 17.09.2002 r.

4.2 Komitet pragnie podkreślić, że wspólne stanowisko regionów peryferyjnych i zainteresowanych Państw Członkowskich, dotyczące włączenia tych regionów do przyszłej polityki spójności, mówiło o automatycznym nabyciu prawa do dawnego celu 1 — obecnie celu „konwergencja” — jako o najlepszym sposobie uwzględnienia specyficznej sytuacji regionów peryferyjnych, gwarantującym im jednakowe traktowanie oraz środki finansowe konieczne do stawienia czoła ich trwałym ograniczeniom.

4.3 Komitet stwierdza, że Komisja wybrała alternatywną propozycję, łączącą zastosowanie wobec regionów peryferyjnych ogólnych ram polityki spójności oraz stworzenie dwóch specjalnych instrumentów: programu kompensowania specyficznych ograniczeń regionów peryferyjnych i planu działania na rzecz szerszego sąsiedztwa.

4.4 Komitet zauważa brak jednoznacznego odniesienia do prawnego wydzwiku nowego art. III-424 (*) projektu Traktatu konstytucyjnego UE.

4.5 Komitet wyraża żal, że strategia Komisji na rzecz peryferii powierza polityce spójności rolę centralną i prawie niepodzieloną, ponieważ konsekwencją tego jest praktycznie całkowity brak postanowień dotyczących innych działań sektorowych.

4.6 Komitet ma nadzieję, że postęp, jakim było uznanie odrębnego charakteru tych regionów i stwierdzenie niedostatku niektórych dziedzin polityki sektorowej, przełoży się na strategię horyzontalną dla peryferii, która uwzględniałaby istnienie specyficznej i odmiennej rzeczywistości na terytorium Wspólnoty.

4.7 Zdaniem Komitetu, w związku z tym, iż niewiele miejsca poświęcono innym gałęziom polityki wspólnotowej, nie można mówić o rzeczywistej globalnej i spójnej strategii na rzecz regionów peryferyjnych, jakiej domagała się Rada Europejska z Sewilli.

(*) Art. III-424: Biorąc pod uwagę strukturalną sytuację gospodarczą i społeczną Gwadelupy, Gujany Francuskiej, Martyniki, Reunionu, Azorów, Madery i Wysp Kanaryjskich, pogorszoną ich oddaleniem, charakterem wyspiarskim, niewielkimi rozmiarami, trudną topografią i klimatem, ich zależnością gospodarczą od niewielkiej liczby produktów, przy czym trwałość i łączne występowanie tych czynników poważnie utrudniają ich rozwój, Rada, na wniosek Komisji, przyjmuje ustawy europejskie, europejskie ustawy ramowe, rozporządzenia europejskie i decyzje europejskie zmierzające w szczególności do określenia warunków stosowania Konstytucji do tych regionów, w tym wspólnych polityk. Rada stanowi po konsultacji z Parlamentem Europejskim.

Akty, o których mowa w pierwszym akapicie, dotyczą w szczególności takich dziedzin, jak polityki celne i handlowe, polityka fiskalna, strefy wolnocłowe, polityki w dziedzinach rolnictwa i rybołówstwa, warunki zaopatrzenia w surowce i dobra konsumpcyjne pierwszej potrzeby, pomoc państwa i warunki dostępu do funduszy o przeznaczeniu strukturalnym oraz programów horyzontalnych Unii.

Rada przyjmuje akty, o których mowa w pierwszym akapicie biorąc pod uwagę szczególne cechy i ograniczenia regionów peryferyjnych, nie naruszając przy tym integralności i spójności porządku prawnego Unii, w tym rynku wewnętrznego i wspólnych polityk.

4.8 Komitet z żalem przyjmuje ten brak treści, szczególnie w rozdziale poświęconym rolnictwu: wiele kwestii podnoszonych przez regiony peryferyjne pozostaje bez odpowiedzi i wymaga bezzwłocznego poszukiwania rozwiązań.

4.9 Komitet żałuje też, że brak jest postanowień w zakresie polityki migracyjnej mających na celu rozwiązanie poważnych problemów, z którymi nieustannie borykają się niektóre regiony peryferyjne; apeluje więc o uwzględnienie specyfiki regionów peryferyjnych w przyszłej polityce migracyjnej.

4.10 Komitet zgłasza zastrzeżenia co do stosowności i adekwatności zastosowania wobec regionów peryferyjnych ogólnych kryteriów polityki spójności i jest zdania, że regiony peryferyjne cierpią na brak podstawowej infrastruktury. Nie cieszą się też one warunkami konkurencji niezbędnymi do realizacji założeń strategii lizbońskiej i goeteborskiej.

4.11 Komitet zauważa, że strategia zaproponowana przez Komisję dla peryferii opiera się prawie wyłącznie na dwóch specjalnych instrumentach, a mianowicie na programie kompensowania trwałych ograniczeń regionów peryferyjnych i planie działania na rzecz szerszego sąsiedztwa (?).

4.12 Komitet z satysfakcją zauważa, że w ramach celu 3 Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego — „europejska współpraca terytorialna” — regiony peryferyjne są uprawnione do pomocy zarówno w dziedzinie współpracy międzynarodowej, jak i współpracy transgranicznej. EKES uważa ich włączenie do takiej współpracy za kwestię kluczową dla integracji tych regionów z ich otoczeniem geograficznym.

5. Zalecenia

5.1 Zdaniem Komitetu, Komisja Europejska powinna opracować globalną strategię dla peryferii, przyznając środki niezbędne do jej wdrożenia oraz wypełniając zobowiązania podjęte w swoim sprawozdaniu z marca 2000 r. i sformułowane w konkluzjach Rady z Sewilli z czerwca 2002 r. Należy tu podkreślić, że obecny art. 299 ust. 2 Traktatu — przyszły art. III-424 Konstytucji — stanowi wyłączną i wspólną podstawę prawną wszystkich działań dotyczących regionów peryferyjnych, niezależnie od tego, czy zakładają one derogację od Traktatu czy wymagają zmian lub dostosowań w prawie wtórnym.

5.2 Dlatego też Komitet uznaje za stosowne i konieczne sformułowanie szeregu zaleceń. Zwraca się on zatem do Komisji Europejskiej o:

(?) Zob. przypis 1.

5.2.1 Rozważenie możliwości nie zastosowania w przypadku regionów peryferyjnych ogólnych kryteriów kwalifikacyjnych dotyczących polityki spójności, co byłoby najodpowiedniejszym rozwiązaniem, pozwalającym im stawić czoła trwałym ograniczeniom oraz zapewniającym ich jednolite traktowanie.

5.2.2 Zapewnienie obydwu proponowanym przez nią instrumentom wystarczających środków finansowych tak, aby były w stanie odpowiedzieć na potrzeby i problemy wszystkich regionów peryferyjnych.

5.2.3 Nieszczerzenie wysiłków ani środków dla nadania treści planowi działania na rzecz szerszego sąsiedztwa, dzięki efektywnej i spójnej koordynacji z polityką rozwojową UE i, w szczególności, z postanowieniami porozumienia z Cotonou, programami MEDA (obszar na południe od Morza Śródziemnego oraz Środkowy Wschód) i ALA (Ameryka Łacińska oraz Azja) oraz innymi wspólnotowymi programami i działaniami, które zostaną w przyszłości podjęte z różnymi regionami na świecie.

5.2.4 Ochrona interesów całego wspólnotowego sektora bananów przed zmianą systemu, zarysowującą się w ramach WTO i dotyczącą bananów, przy poprawieniu obecnej równowagi rynku, tak aby pogodzić dostęp producentów z krajów mniej rozwiniętych do rynku wspólnotowego i światowego z utrzymaniem przychodów producentów wspólnotowych oraz zatrudnienia, poprzez ustanowienie odpowiedniej taryfy celnej na wystarczająco wysokim poziomie, zapewniającym przyszłość wspólnotowemu sektorowi bananów.

5.2.5 Uwzględnienie końcowego rezultatu negocjacji WTO dotyczących ustanowienia jednolitej taryfy celnej, aby zaproponować, jeśli znajdzie taka potrzeba, odpowiednie działania dla zagwarantowania zatrudnienia i dochodów wspólnotowym producentom w sektorze bananów. Poprawa mechanizmów systemu pomocy wewnętrznej mogłaby być jednym z takich działań.

5.2.6 Poszanowanie, w ramach modyfikowania programów rolnych POSEI, potencjału tych instrumentów, które nie zostały w pełni wykorzystane, głównie ze względu na ich niedawne wprowadzenie. Dlatego też należałoby przestrzegać ustanowionych pułapów i przyznać tym programom środki ekonomiczne wystarczające dla osiągnięcia przyjętych założeń.

5.2.7 Uwzględnienie szczególnych potrzeb regionów peryferyjnych w kontekście polityki rozwoju wsi, a mianowicie usunięcie przepisów ograniczających lub przekreślających ich dostęp do pomocy strukturalnej, kompensację dodatkowych kosztów ponoszonych przez rolników i hodowców, określenie poziomu pomocy odpowiedniego do potrzeb tych regionów i rozszerzenie pomocy wspólnotowej o działania towarzyszące, między innymi w następujących dziedzinach: specyficzne systemy produkcji — promocja dostosowanej mechanizacji — systemy ubezpieczeń rolnych, promowanie tworzenia stowarzyszeń i programy zwalczania szkodników.

5.2.8 Podjęcie nowych działań sprzyjających konkurencyjności produkcji rolnej, jak produkcja pomidorów i innych

owoców, roślin i kwiatów. Produkty te muszą konkurować na tych samych rynkach z podobnymi produktami pochodzącymi z innych państw korzystających z porozumień stowarzyszeniowych z UE (np. Maroko) czy z systemów preferencyjnych (jak państwa Afryki, Karaibów i Pacyfiku).

5.2.9 Podjęcie koniecznych działań w celu utrzymania, zarówno przez przyszły Fundusz Rozwoju Wsi, jak i przyszły Europejski Fundusz Rybołówstwa, obecnego poziomu finansowania i intensywności pomocy dla wszystkich regionów peryferyjnych.

5.2.10 Wzmocnienie roli Europejskiego Funduszu Społecznego w odniesieniu do regionów peryferyjnych, przede wszystkim w celu zmniejszenia poziomu bezrobocia, który jest wyjątkowo wysoki w większości tych regionów oraz wspierania równości szans ich obywateli wobec pozostałych obywateli Unii.

5.2.11 Wsparcie dla tworzenia lub wzmocnienie istniejących rad gospodarczych i społecznych tak, aby lepiej poznać opinię partnerów ekonomicznych i społecznych oraz ogólnie organizacji społeczeństwa obywatelskiego.

5.2.12 Rewizję propozycji dotyczącej pomocy państwowej w świetle postanowień projektu Traktatu konstytucyjnego oraz kontynuowanie i rozwijanie zasady szczególnego traktowania regionów peryferyjnych w zakresie pomocy państwowej w sektorach rolnictwa i rybołówstwa oraz w sektorze transportu towarowego.

5.2.13 Ustanowienie odpowiednich działań mających na celu skuteczne włączenie regionów peryferyjnych do wszystkich instrumentów wspólnej polityki transportowej, mających znaczenie dla rozwoju tych regionów, a także branie pod uwagę specyfiki tych regionów w prawodawstwie unijnym odnoszącym się do obowiązków służby publicznej tak, aby zapewnić poziom jakości i cen na poziomie odpowiadającym potrzebom ich społeczności.

5.2.14 Uzupełnienie i ulepszenie systemu konkurencji w dziedzinie transportu morskiego i powietrznego w stosunku do regionów peryferyjnych, ze szczególnym uwzględnieniem regionów dotkniętych problemem „podwójnej izolacji”.

5.2.15 Nadanie konkretnej treści określonym odnośnikom dotyczącym regionów peryferyjnych, które znajdują się we wniosku Komisji dotyczącym VII ramowego programu badań i rozwoju technologicznego tak, aby ułatwić uczestnictwo regionów peryferyjnych w działaniach wspólnotowych w zakresie badań i rozwoju, między innymi w następujących dziedzinach: klimatologia, wulkanologia, oceanografia, różnorodność biologiczna oraz zagrożenia naturalne.

5.2.16 Uznanie specjalnej sytuacji regionów peryferyjnych w procesie liberalizacji wewnętrznego rynku gazu i elektryczności, aby nie działać na niekorzyść konsumentów w tych regionach, jeśli chodzi o regularność dostaw, jakość usług oraz stosowane ceny. Obejmuje to elastyczność w ustanawianiu zobowiązań służb publicznych oraz pomocy państwowej.

5.2.17 Bezwzględne ustanowienie działań gwarantujących regionom peryferyjnym zrównoważony rozwój, zwłaszcza zaś w zakresie ochrony różnorodności biologicznej, sieci Natura 2000 i zarządzania odpadami.

5.2.18 Wykazanie się wyobraźnią przy wdrażaniu mechanizmów i procedur przeznaczonych specjalnie dla regionów peryferyjnych, aby uniknąć ich marginalizacji w korzystaniu z dobrodziejstw dużego rynku wewnętrznego, sprzyjając np. wykorzystaniu odnawialnej energii oraz dostępowi do sieci szerokopasmowych.

5.2.19 Zagwarantowanie ciągłości specjalnych systemów fiskalnych regionów peryferyjnych, będących kluczowymi instrumentami rozwoju ekonomicznego tych regionów.

5.2.20 Uwzględnienie aktywnego uczestnictwa regionów peryferyjnych w negocjacjach umów o partnerstwie gospodarczym z państwami Afryki, Karaibów i Pacyfiku poprzez stworzenie mechanizmu płynnego i nieustannego dialogu między władzami regionalnymi i/lub krajowymi a ciałami regionalnymi, z którymi UE negocjuje umowy o partnerstwie gospodarczym, aby zagwarantować tym samym większą efektywność, komplementarność i spójność tych umów.

Bruksela, 13 lipca 2005 r.

Przewodnicząca
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Anne-Marie SIGMUND

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie dostępu do rynku usług portowych

COM(2004) 654 końcowy -2004/0240 (COD)

(2005/C 294/06)

Dnia 2 grudnia 2004 r., działając na podstawie art. 80 ust. 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Rada Unii Europejskiej postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wspomnianej powyżej.

Sekcja ds. Transportu, Energii, Infrastruktury i Społeczeństwa Informacyjnego, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, wydała swoją opinię w dniu 19 maja 2005 r. (Sprawozdawca: Daniel RETUREAU).

Na 419 sesji plenarnej w dniach 13-14 lipca 2005 r. (posiedzenie z dn. 13 lipca), Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny stosunkiem głosów 91 do 49, przy 17 głosach wstrzymujących się, przyjął następującą opinię:

1. Wstęp

1.1 W czasie, gdy Biała księga na temat wspólnej polityki transportowej była jeszcze w fazie przygotowań, Komisja — w ślad za Zieloną księgą w sprawie portów morskich i infrastruktury morskiej z 1997 r. — przypomniła w pierwszym projekcie dyrektywy w sprawie dostępu do rynku usług portowych z 2001 r. o następujących kluczowych tematach „pakietu portowego”:

— integracja transportu morskiego w ramach TEN-T,

— ustalenie zasad dostępu do usług portowych,

— finansowanie publiczne portów morskich i infrastruktury portowej.

1.2 Tematy „pakietu portowego” zostały skądinąd szeroko omówione we wstępie do pierwszego projektu dyrektywy ⁽¹⁾ dotyczącej drugiego kluczowego tematu — dostępu do rynku, który ostatecznie został odrzucony przez Parlament w trzecim czytaniu.

1.3 Jako jedyna instytucja posiadająca prawo do inicjatywy ustawodawczej, Komisja powraca do tematu, występując z nową propozycją dyrektywy ⁽²⁾ w sprawie dostępu do rynku usług portowych. Uznaje ona bowiem, że zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską jej prawem i obowiązkiem jest stanowienie w tej dziedzinie prawa.

1.4 Zapewnia ona *in limine*, że zamysł, ogólne zasady i cele sformułowane w 2001 r. pozostały niezmienione, uwzględniono jednak niektóre z zaproponowanych poprawek, jako że wzbogacają one pierwotną wersję dokumentu.

⁽¹⁾ COM(2001) 35 końcowy.

⁽²⁾ COM(2004) 654 końcowy z 13 października 2004 r.